

Baka Istvánról

Közeli szomszédok voltunk. Életünk egy szakaszában kétszeresen is, hiszen a Victor Hugo utcai szerkesztőségben csupán egy ajtóhoz billegtetett szekrény választotta el szoháinkat egymástól. Hallgattam írógépének kattogását, ezzel együtt Mozartot, Mahlert vagy Bartókot.

Barátok, közeli ismerősök soha nem mulasztják el megemlíteni, Pistánk milyen arányosan tudott ügyetlen és igénytelen lenni: ha két pohár bor, egy kávéscsésze került az asztalra, legalább egyet ebből a második mozdulatával elsodort, rendszerint a nadrágjára. Legyintett csak az első fölszisszenés után. Igen, a nadrágra, de nem ám a kéziratpapírra! Szemtanúja voltam, amikor egyik új versének első példányán szétmaszatolódott kissé az indigó odanyomott sarka. – Nem számít – mondtam neki –, adjad csak, ez így szabályos nyomdai kézirat. – Nem adhatom így ki a kezemből – rántotta vissza a lapot, s pár perc múlva újragépelve, makulátlan tette le az asztalomra.

Mert igenis: hallatlanul igényes volt. Igényes a gondolatra, a költői képre, a leírt mondatra. Igényes volt mindarra, ami nem mulékony hétköznapi kacat, hanem az utódokra hagyandó érték. Igényes volt a Műre, amelyet fölépített. Kész életművet hagyott ránk, mégis tele bőrönddel hagyott itt bennünket, mint kedves Bartókja. Ezért különösen fájdalmas a búcsú.

Annus József

(Délmagyarország, 1995. szeptember 27.)